

σχιζό

metropolitans

έκδοση των σαχ για την αυτονομία και τον ταξικό ανταγωνισμό
τεύχος 4, Δεκέμβρης 2010, 1 ευρώ

(σ. 2-3) Ο νέος πατριωτισμός, το «νέο ΕΑΜ»
και οι νέες περιπέτειες της «ψωροκώσταινας»

(σ. 6-7) Οι μουσουλμάνοι και η εναντίον τους επίθεση στην Ελλάδα και διεθνώς

(σ. 6-7) Ο κύριος Νίκος,... τώρα και δημοτικός σύμβουλος

(σ 10-14) Στο θαυμαστό βασίλειο της εργασίας
1. Τα καταναγκαστικά έργα και πάλι στη μόδα;
2. Οι ΜΚΟ στην εμπροσθοφυλακή

editorial

Ο νέος πατριωτισμός, το «νέο ΕΑΜ», και οι νέες περιπέτειες της «ψωροκώσταινας»

Δεν είναι και λίγα τα «αμαρτήματα» της αριστεράς στην Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες. Αν, βέβαια, έπρεπε κανείς να διαλέξει μόνο δύο (ως τα πιο θανάσιμα), αυτά χαλαρά θα ήταν η «ανάγκη αποτίναξης του χαρακτηρισμού προδότης» και η «εκλογική οπτική των κινημάτων». Αμαρτήματα, όχι απλώς «θανάσιμα» για την κρατική αριστερά (αυτή κράτος είναι, τέτοια λέει), αλλά και «κολλητικά».

Ας γίνουμε, όμως, πιο συγκεκριμένοι. Το πρώτο έχει βαθιές ρίζες στην ιστορία, καθώς ξεκινάει από τα χρόνια της ήττας του Εμφυλίου και της παρανομίας της αριστεράς. Τότε, η νίκη του κυβερνητικού μπλοκ ήταν και εκτός από υλική και πνευματική, αφού κυριαρχούσε ο λόγος του παντού. Ένας λόγος που περιέγραφε τους αριστερούς ως «εαμβούλγαρους ληστοσυμμορίτες», ως «προδότες του έθνους» που τα είχαν κάνει πλακάκια με τη Ρωσία (καλά αυτό, πες το ψέματα) για να πουλήσουν τη Μακεδονία «μας» στους Βούλγαρους. Απέναντι σε αυτή τη ρητορική η αριστερά προσπάθησε να απαντήσει αντιστρέφοντας την κατηγορία και επιστρέφοντάς την πίσω στους εμπνευστές της. Έλεγε, λοιπόν, πως προδότες ήταν οι δεξιοί που συμμαχούν με τους Άγγλους για να καταπιέσουν τον «ελληνικό λαό» που πήραν τη βοήθεια από τους Αμερικανούς που στην Κατοχή, ως ταγματασφαλίτες, συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς. Άρα, ποιοι πάλεψαν για την ελευθερία της πατρίδας; Φυσικά, η αριστερά (λέει η ίδια για τον εαυτό της). Και κάπως έτσι, κάτι που ξεκίνησε ως πολιτικός ελιγμός κατέληξε να εγκαθιστά στην αριστερή σκέψη τον πατριωτισμό ως αξία, με αποτέλεσμα κάθε διεθνιστική οπτική να καταδικάζεται ως «προδοσία». Τι είναι, όμως, η προδοσία του έθνους μπροστά στην προδοσία της τάξης.

Το δεύτερο «κουσούρι» ξεκινάει αρκετά αργότερα, με τη νομιμοποίηση του ΚΚΕ και της ευρύτερης αριστεράς, καθώς και με την προοπτική απόσπασης ενός σχετικά μαζικού εκλογικού ποσοστού. Οπότε; Μπροστά στην κάλπη δεν έχουμε διαφορές, δεν υπάρχουν εργάτες και αφεντικά, δεν υπάρχουν ταξικές συγκρούσεις, υπάρχει μόνο το άτομο και η ψήφος του. Γρήγορα γρήγορα, η ρητορική περί εργατικής τάξης αντικαταστάθηκε με αυτήν περί «λαού» («volk», τον έλεγαν κάποιοι). Με ένα, δηλαδή, αφηρημένο σχήμα που περιλαμβάνει και τους εργάτες και τα αφεντικά τους (αρκεί να μην είναι «μεγάλο κεφάλαιο», λες και το κεφάλαιο είναι μεγάλο και μικρό και όχι σχέση), και τους οικοδόμους και τους εργολάβους, και τους μικροβιοτέχνες και τους μικροαστούς: μια σουπτα με fake κοινά συμφέροντα που καταπιέζονται δήθεν από κάτι ακόμα πιο αφηρημένο. Όσο πέρανε δε ο καιρός και άλλαζε και η σύνθεση της κρατικής αριστεράς (προς το πιο μεσο/μικροαστικό), τέτοιες ιδέες γίνονταν όλο και πιο εύκολες. Είναι μέσα σε αυτό το πλαίσιο που οι διάφορες ιδέες περί εξαρτήσεως του ελληνικού κράτους άνησαν και φούντωσαν. Γιατί αν σε τρώει ο κώλος σου για «ανίερους συμμαχίες», αν βιάζεσαι να μετριάσεις και να καπηλευτείς τις εντάσεις μεταξύ των αφεντικών και των εργατών τους, αν την έχεις δει προστάτης της πατρίδας, τι πιο βολικό από το να διαλέγεις τους εχθρούς σου κάπου έξω; Και όσο πιο μακριά τόσο πιο καλά (τόσο πιο πατριωτικά, τόσο πιο χρήσιμο εκλογικά): ας πούμε στην Αμερική, για παράδειγμα. Εν ολίγοις, **αν εντοπίζεις το πρόβλημα όχι απλά έξω από τα σύνορα αλλά στην άλλη άκρη του πλανήτη είναι λίγο δύσκολο να πάρεις χαμπάρι τις επεκτατικές κινήσεις του ελληνικού κράτους.**

Παρόλ' αυτά, εκτός από την ανικανότητα υπάρχει και η έλλειψη διάθεσης. Υπάρχει και το συμφέρον του να είσαι μέρος της Βουλής ενός κράτους που επελαύνει και αυτό είναι ένα ιδιαίτερα υλικό όφελος. Το ελληνικό κράτος, λοιπόν, έγινε στα μάτια πολλών «μικρό», «εξαρτημένο», «υποκινούμενο από τις μεγάλες δυνάμεις ενάντια στο συμφέρον του» και αυτό συνέβη τη στιγμή ακριβώς που το εν λόγω κράτος επένδυε στην κατάρρευση των Βαλκανίων για την εδαφική του επέκταση και τη χρησιμοποίηση των με την βία υποτιμημένων μεταναστών εργατών στο εσωτερικό του. Την εποχή που Έλληνες φασίστες σφάζανε στη Βοσνία την εποχή των «μακεδονικών συλλαλητηρίων». Αλλά κάπως έτσι παρέμεινε και την εποχή που άρχισε να εμπλέκεται σε όλες σχεδόν τις πολεμικές επιχειρήσεις στον κόσμο (έχοντας στρατό εκτός των συνόρων στο Αφγανιστάν και καράβια σε ρόλο μπάτσου στους εμπορικούς θαλάσσιους δρόμους), αποδεικνύοντας πόσο φιλόξενο είναι προς κάθε διερχόμενο δυτικό στρατό (πάντα με ανταλλάγματα). Το ελληνικό κράτος δεν είναι επεκτατικό, σπεύδει να δικαιολογήσει (τα αδικαιολογητά;) η αριστερά του κράτους γιατί είναι «μικρό», λες και τα καπιταλιστικά κράτη δεν είναι επεκτατικά από τη φύση τους. Το ελληνικό κράτος δεν είναι επεκτατικό, λέει, γιατί δεν είναι αρκετά «ανεπτυγμένο». **Όλοι μας, δηλαδή, ζούμε σε «λίγο» καπιταλισμό, μας εκμεταλλεύονται «περίπου», και γενικά «κάνουμε πως» δουλεύουμε.**

Και επειδή δεν μας έφταναν όλα αυτά, «ξαφνικά» έσκασαν μύτη το μνημόνιο και η τρόικα. «Ξαφνικά», τα μέτρα που παίρνει το ελληνικό κράτος ενάντια στην εργατική τάξη, τα μέτρα που σφραγίζουν τον πλήρη υποβιβασμό της, δεν νοούνται ως μια ολομέτωπη ταξική επίθεση, αλλά ως «κατοχή κάποιων «ξενокίνητων δυνάμεων», λες και δεν είναι τα ελληνικά αφεντικά αυτά που θα κάνουν χρυσές δουλειές με τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων, την υποτίμηση του μισθού, τη γενικευμένη μαυρίλα, τους ανέργους που θα δέχονται εργασιακές συνθήκες που δεν πέρασαν πιο πριν από το μυαλό κανενός, την μπατασική βία που καταστέλλει κάθε κίνηση. «Ξαφνικά» η επισφράγιση της ουσιαστικής ήττας της εργατικής τάξης (που τόσα χρόνια, στη συντριπτική πλειοψηφία της, φανταζόταν πως είναι ελληνική και άρα ανώτερη, που νόμιζε πως απεργία και διαδήλωση είναι ριάλιτι στην τηλεόραση και που είχε πουλήσει τα πάντα στο όνομα ενός ακριβού τζιπ και ενός χλιδατού προορισμού διακοπών), έγινε η «κακία των μεγάλων δυνάμεων» και της κυβέρνησης των «προδοτών» και των «Κουίσλινγκ». Πέρα, βέβαια, από τέτοιου είδους αρλούμπες, **το κράτος παραμένει αυτό που ήταν πάντα: η οργανωμένη έκφραση της τάξης των αφεντικών (των ελληνικών συμπεριλαμβανομένων...).**

Όσο για αυτούς που βιάστηκαν να πετάξουν τη μάσκα του αντιιμπεριαλιστή, μιας και πάντα προτιμούσαν αυτήν του πατριώτη, ας μην ξεχνάνε πως το παιχνίδι είναι μεγάλο και το κράτος δεν εγκαταλείπει έτσι εύκολα τα σχέδιά του. Κάθε άλλο μάλιστα. Τώρα που τα δύσκολα αποκτημένα «κεκτημένα» του ελληνικού κράτους τίθενται σε αμφιβολία, τώρα ακριβώς θα κινηθεί για να τα υπερασπίσει (ακόμη και πολεμικά). Και είναι μέρος αυτής της ανάγκης που κάνει το Ελληνικό κράτος να αναζητά νέους φίλους και να χτίζει νέες συμμαχίες (όπως με το Ισραήλ τελευταία)· συμμαχίες που από τη μια πατάνε στο προσφιλές αξίωμα «ο εχθρός του εχθρού μου» όσον αφορά την Τουρκία, και από την άλλη εντάσσονται μέσα στη διεθνή προετοιμασία για συμμετοχή σε έναν πιθανό πόλεμο στο Ιράν. Να πώς εν μέσω συμφέροντος και χαζομάρας ξεθάβονται ξανά τα «του Έλληνα ο τράχλος...» και οι θεωρίες περί «ψυροκώσταινας».

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει δια-μελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφέας του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που “εμφανίζεται ένας στρατιώτης”: ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος.

Ρενάτο Κούρτσιο – Αλμπέρτο Φραντζεσκί. *Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη*, εκδ. επανοικειοποίηση

Η πολιτική ομάδα σαχ που εκδίδει αυτό το έντυπο υποστηρίζει την **Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα και τους σκοπούς της**. Αν δεν βρεις αυτή την έκδοση αλλού, θα την βρεις στην κατάληψη της Λέσχης, Φερρών 30 και Φυλής (στο κέντρο της Αθήνας, κοντά στην πλ. Βικτωρίας) που είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 15.30 - 19.00 και κάθε Σάββατο 12.00 - 16.00.

Η επιλογή μας να εκδίδουμε ένα τέτοιο έντυπο μπορεί να ιδωθεί μόνο μέσα από το πρίσμα της εχθρότητάς μας σε κάθε μορφή, μηνιακής και μη, μεσολάβησης. Η αναπαραγωγή του στα πλαίσια του ταξικού ανταγωνισμού είναι ελεύθερη.

Θα το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις. Καθώς και σε κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα.

Για επικοινωνία στο:

saxgk@yahoo.gr

saxsxizo.wordpress.com

Εκκοπή από σήμερα μέχρι και μ

Ένα «τέρας» που το έλεγαν τρόικα

Ο κυρίαρχος λόγος, ο οποίος συχνά παίρνει και τη μορφή της σαχλαμαροκουβέντας για-να-περνάει-η-ώρα, θέλει την Ελλάδα να έχει «χάσει μέρος της εθνικής της κυριαρχίας» από τότε που μπήκε στο ΔΝΤ και μετά. Θέλει, αυτός ο λόγος, όλα τα μέτρα που παίρνει το ελληνικό κράτος ενάντια στην εργατική τάξη να λαμβάνονται καθ' υπαγόρευση της περίφημης τρόικας. Η ελληνική κυβέρνηση και τα ελληνικά αφεντικά (σε στυλ άτακτου παιδιού υποτίθεται) είναι απλώς κάτι υποταγμένοι στις ξένες δυνάμεις που δεν υπερασπίζονται τα «εθνικά συμφέροντα». Γιατί τα κάνει, όμως, αυτά η τρόικα; Γιατί έχει κακία μες την ψυχή; Γιατί οι επικεφαλής είχαν δύσκολα παιδικά χρόνια; **Είναι τελικά η τρόικα κάποιου είδους μυθικό τέρας;**

Όταν, φυσικά, είναι να τα βάλουμε κάτω, ξέρουμε πολύ καλά ποιος τον πληρώνει τον λογαριασμό αλλά, κανείς δεν κάθεται να σκεφτεί ποιος τον εισπράττει. Ποιος, δηλαδή, κερδίζει από τις μειώσεις στους μισθούς; Ποιος κερδίζει από την εισαγωγή των ατομικών διαπραγματεύσεων; Ποιος κερδίζει από την απελευθέρωση των απολύσεων και τη μείωση/κατάργηση των αποζημιώσεων; Η

τρόικα ή τα ελληνικά αφεντικά; Και ποιος κερδίζει από την αύξηση των φόρων που για κάποιους είναι ΦΠΑ και για κάποιους περαίωση; Ποιος τέλος πάντων κερδίζει από την κατάργηση του έμμεσου μισθού και τη στρατιωτικοποίηση της εργασίας; Ποιος κερδίζει από το πλημύρισμα των δρόμων με μπάτσους; Μήπως ο κύριος Πολ Τόμσεν και όχι τα ελληνικά αφεντικά και οι ελληνικές τράπεζες;

Αν το μέλλον που μας επιφυλάσσουν είναι εφιαλτικό, αυτό συμβαίνει γιατί η εργατική τάξη είχε εγκαταλείψει τους αγώνες εδώ και δεκαετίες και σε μια τέτοια κατάσταση μπορεί να είναι παρήγορο να μοιρολογά κανείς για το κακό που τον βρήκε, για το κακό που ήρθε «από έξω». **Μπορεί να είναι παρήγορο, αλλά δεν σημαίνει πως έχει και καμία σχέση με την πραγματικότητα.**

Ο ΚΑΙΡΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 13

Οι «κοιτίδες του πνεύματος» απειλούνται

Πρόγραμμα...
...ς. Των

«Απεγνωσμένοι καλλιτέχνες», θεατράρχες και γκαλερίστες του Μεταξουργείου, πλαισιωμένοι από προέδρους πολιτιστικών συλλόγων «σε κατάσταση αλλοφροσύνης», αγανακτισμένους –απλούς– κατοίκους, που «φοβούνται να βγούν από τα σπίτια τους» και φυσικά επιχειρηματίες, συναντήθηκαν με την ηγεσία της αστυνομίας για να βροντοφωνάξουν όλοι μαζί «πάρτε τους από 'δω!»¹. Και επειδή οι άνθρωποι της τέχνης, που αρέσκονται να αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους μέσα από τις «ελευθεριακές ιδέες τους και το επαναστατικό πνεύμα», φέρουν μια γνώμη μεγαλύτερης βαρύτητας για το κοινωνικό και το πολιτιστικό ιδεώδες, πρωτοστάτησαν της εκρήξεως, δικαιολογώντας κραυγάσματα, όπως «να ανοίξουν δύο νησιά και να τους ρίξετε όλους μέσα», απαιτώντας «αστυνομία», «περιπολίεις» και άμεση «εκκαθάριση» και φωταγωγώντας με τη λάμψη τους το σκηνικό εκτάκτου ανάγκης... Όμως δεν είναι αυτά τα φωταγωγημένα κραυγάσματα, που σηματοδοτούν τη χρησιμότητα της καλλιτεχνικής πρωτοπορίας στη σύνθεση του προσώπου του φασισμού στην περιοχή. Λίγα χρόνια πριν, για παράδειγμα, στο επενδυτικό σχέδιο, που έδρασε μαζί με το καλλιτεχνικό project “Remap”, την πλειοψηφία των εκθεσιακών χώρων αποτελούσαν εγκαταλελειμένοι βιομηχανικοί χώροι και εργαστήρια, όπου έμεναν άστεγοι και μετανάστες, οι οποίοι εκτοπίστηκαν βίαια για χάρη της “Τέχνης”, ενώ άλλοι κάτοικοι εξαναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα κτήρια, μετά από διακοπή της ηλεκτροδότησης, που επέβαλε ο νέος επενδυτής.

¹ Ελευθεροτυπία 1 /10 / 2010, “Συνάντηση απεγνωσμένων καλλιτεχνών με την ηγεσία της αστυνομίας. Το γκέτο του κέντρου διώχνει θέατρα και γκαλερί”

Μετά τα Χριστούγεννα

**-Πού είναι, πού είναι το ευρώ;
-Κάνει πόλεμο**

Δεν θυμόμαστε πότε ακριβώς η Ε.Ε ήταν κάτι «ενιαίο» και σε ποια χρονική περίοδο τα συμφέροντα όλων ήταν κοινά. Και δεν το θυμόμαστε πολύ απλά γιατί κάτι τέτοιο δεν υπήρξε ποτέ. Οπότε δυσκολευόμαστε να «καταλάβουμε» όλους αυτούς τους οικονομικούς αναλυτές που εγκυλοούν τη «δυνατή» Γερμανία για τη στάση της απέναντι στις «αδύναμες» εκείνες χώρες που βλέπουν την κρίση από λίγο πιο κοντά. Στις πολεμικές αναλύσεις των «ειδικών», το γερμανικό κράτος και η Καγκελάρια Μέρκελ παρουσιάζονται ως τα «τέρατα» που ρουφάνε το αίμα των «αθύων και τίμιων», ως οι παράγοντες που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην υπονόμευση της κοινής (;) πορείας της Ε.Ε. Μάλιστα. Έλα, όμως, που τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι και η Γερμανία δεν κάνει τίποτε άλλο από το να επιχειρεί να βγει νικήτρια στο νομισματικό πόλεμο που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη διεθνώς. Έλα που **οι συνέπειες της κρίσης σε κά-**

ποιες χώρες (αναφερόμαστε εδώ στην υποτίμηση του ευρώ που «επιτυγχάνεται» με τα σκληρά μέτρα που λαμβάνουν οι κυβερνήσεις της Ελλάδας, της Ιρλανδίας, κ.ά.) αποτελούν «ευκαιρία» για την αύξηση των εξαγωγών (άρα και των κερδών) σε άλλες. Για να το πούμε διαφορετικά, η πολιτική που ακολουθεί η Γερμανία δεν είναι καθόλου «περίεργη» αν την εντάξει κανείς μέσα στα πλαίσια του διακρατικού ανταγωνισμού και αν την αντιμετωπίσει ως αυτό που είναι: μια τακτική υπεράσπισης των καπιταλιστικών συμφερόντων του συγκεκριμένου κράτους έναντι των άλλων. Δεν λέμε και τίποτα καινούριο, αφού τα πλακώματα μεταξύ των αφεντικών και οι ιμπεριαλιστικές «αγκωνιές και κλωτσιές» που ανταλλάσσουν προκειμένου να επικρατήσουν, στην ουσία, δεν σταμάτησαν ποτέ.

σημεία των καιρών

στην «Ε», έν
πό τη Θεσσα
εκφραστής τ
ακτιβιστών
ου, που έχο

μα Σταθερότη-
των άλλων.

Σε τεντωμένο σκοινί βρ
σκεται η Κερατέα από το
ξημερολόγια του ΣοΒΡ

Βρυξέλλες	-4-0°	N. Υόρκη
Ζυρίχη	-9--2°	Παρίσι
Λονδίνο	2-4°	Πράγα
Μαδρίτη	-2-8°	Ρώμη
Μόσχα	-14--7°	Φρανκ/ρ

Δεν γελάει κανείς στη Ρωσία...

Αυτό είναι «κράτος». Ούτε ανέχεται πολλά πολλά ούτε κάθε-ται να ασχοληθεί με τους κάθε είδους «γκρινιάρηδες» που συνεχώς κάτι τους «φταίει». Οι μαφιόζικες τακτικές (απειλές, ξυλοδαρμοί, σφαίρες...) δίνουν τη «λύση» και η ζωή συνεχί-ζεται με το κράτος να γίνεται όλο και πιο ολοκληρωτικό. Οπότε, καμία έκπληξη δεν θα έπρεπε να προκαλέσει ο τρόπος με τον οποίο αντιμειωθέντα η απόθεση της τής κα-τασκευής ενός αυτοκινητοδρόμου σε προάστιο της Μόσχας (που θα διέρχεται μέσα από το δάσος Ζουκόφσκι και θα ενώνει τη Μόσχα με την Αγία Πετρούπολη). Το όλο θέμα είχε προκαλέσει σημαντικές αντιδράσεις και διαμαρτυρίες από κατοίκους της περιοχής, οικολογικές και ακτιβιστικές οργα-νώσεις, «αναγκάζοντας» έτσι και τις διάφορες μαφιόζικες δομές να κάνουν τα κουμάντα τους ή αλλιώς να προχωρή-σουν σε αυτό που γνωρίζουν καλύτερα: συνεχείς δολοφονι-κές επιθέσεις και κακοποιήσεις δημοσιογράφων που

... και σποραδικές καταιγίδες στα δυ-
νατ. Αιγαίο και από το μεσημέρι στη
... σε Ηπειρο και δυτ. Μακεδονία και
... ετρο και πρόσκαιρα στα ορεινά της

κρατούσαν επικριτική στάση στα σχέδια αποψίλωσης του Ζουκόφσκι. Όσο για την κυβέρνηση των Πούτιν και Μεντβέν-τεφ, «αδυνατεί να διαλευκάνει τις υποθέσεις», χτίζοντας ένα ισχυρό κράτος που να ελέγχεται πάντα. Σαν να λέμε, όποιος δεν μπορεί να πειθαρχεί, να ελεγχθεί και να συναινεί αυτόματα θα βαφτίζεται «εχθρός», μιας και χρέος δεν είναι να υπερασπίζεται κανείς απλά το νόμο, αλλά το ίδιο το κρά-τος.

Οι μουσουλμάνοι και η εναντίον τους επίθεση στην Ελλάδα και διεθνώς

«Όλη η Αθήνα θα γίνει Ισλαμαμπάντ, σου το 'χα πετ... Ο κάτοικος από την Αχαρνών έκανε πικρό χιούμορ: ας μείθουν και οι κάτοικοι του Κολωνακίου τι σημαίνει Ραμαζάνι και Μπαϊράμι, εμείς στις κάτω γειτονιές τα ξέρουμε απ' έξω· έχουμε μάθει να μένουμε άγρυπνοι όταν τρωγοπίνουν οι γείτονες τις νύχτες του Ραμαζανιού, έχουμε μάθει να υπομένουμε τα γλέντια τους μετά μουσικής το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης...»¹

Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '70 έχει γεννηθεί ένα νέο είδος ρατσισμού στις δυτικές μητροπόλεις που αντικατέστησε σε μεγάλο βαθμό τον «παλιό» φυλετικό ρατσισμό. Ο νέος ρατσισμός δεν ασχολείται με το αίμα, αλλά με τα πολιτισμικά χαρακτηριστικά και σήμερα είναι αυτού του είδους ο ρατσισμός που έχει βάλει στο στόχαστρο τους μουσουλμάνους μετανάστες εργάτες στην Ελλάδα και διεθνώς. Ο αντιμουσουλμανισμός και η ρητορική που τον συνοδεύει κάνει λόγο για «πολιτισμική καθυστέρηση των μουσουλμάνων που οφείλεται σε κάποια σκοτεινή όσο και εγγενή ροπή τους προς το παράλογο και το βίαιο». Γι' αυτό και ο τρόπος που ζούνε είναι τάχα ακατανόητος και αλλόκοτος· είναι διαφορετικός πολιτισμικά και γι' αυτό κατακριτέος. Οι διατροφικές συνήθειες των μουσουλμάνων, η σεξουαλικότητά τους, οι ενδυματολογικές τους προτιμήσεις, οι αντιλήψεις τους για το τι είναι φιλία και τι είναι έχθρα, τι είναι οικογένεια και τι

δεν είναι, έχουν υποτιμηθεί στο έπακρο και αυτό δεν συνέβη τυχαία ούτε μέσα σε μια νύχτα. Η ιδέα ότι «οι μουσουλμάνοι είναι επικίνδυνοι τρομοκράτες –ισλαμιστές αντάρτες στο εξωτερικό και πυρήνες εν υπνώσει στο εσωτερικό– που στα καλά καθούμενα ζώνονται με εκρηκτικά και κάνουν αυτοκτονικές επιθέσεις για να σπείρουν τον όλεθρο γύρω τους» δουλεύεται εδώ και πολύ καιρό στα δυτικά καπιταλιστικά κράτη.

Μέχρι πού φτάνει, όμως, αυτή η ιδεολογική επίθεση εναντίον εκατοντάδων εκατομμυρίων μουσουλμάνων ανά τον πλανήτη;

Ο Πρόεδρος της Μουσουλμανικής Ένωσης Ελλάδος, **Ναΐμ Ελγαντούρ**, μιλώντας στον **ΣΚΑΪ** στις 16 Νοέμβρη τόνισε τα εξής: *“Είναι θέμα πολιτισμού. Η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα χωρίς τζαμί, πρέπει να γίνει σύντομα για να μαζέψουμε αυτούς τους χώρους λατρείας που φυτρώνουν συνεχώς”. Μήπως, ωστόσο, η περίπτωση που οι ευρωπαϊκές χώρες προσπαθούσαν να ενσωματώσουν τους μουσουλμάνους στις δυτικές κοινωνίες-φτιάχνοντας τζαμιά- έχει παρέλθει; Μήπως στην Ελλάδα δεν μπαίνει πλέον ούτε καν αυτό το ζήτημα περί διαμεσολάβησης και αφομοίωσης των μουσουλμάνων; Μήπως βρίσκονται στα σκοριά άλλα σχέδια, ακόμα πιο καταστροφικά (άρα «αποτελεσματικά») γι' αυτούς; Η ανέγερση ενός τζαμιού δεν μπορεί παρά να αποσκοπεί στον έλεγχο και τη διαχείριση των μουσουλμάνων εργατών από τους ίδιους τους εκπρο-*

Ο κύριος Νίκος,... τώρα και δημοτικός σύμβουλος

Αν κάτι είναι πραγματικά προβλέψιμο στην Ελλάδα αυτό είναι η συχνότητα με την οποία οι κάτοικοί της πέφτουν από τα σύννεφα. Για άλλη μια φορά, πολύς κόσμος «έπεσε από τα σύννεφα» βλέποντας τα ποσοστά της Χρυσής Αυγής στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές. Ακόμα περισσότερος κόσμος, βέβαια, έπεσε από τα σύννεφα, μιας και στο αποτέλεσμα αυτό «ανακάλυψε» την ύπαρξη του φασισμού στην Ελλάδα, μετατρέποντας έτσι το φιλόβροχο σε καταστρεπτικό χαλάζι. Έλα, όμως, που ο φασισμός (και ο ανάλογος κόσμος που θα ψήφιζε τους φασίστες) ήταν παρών στην Ελλάδα εδώ και πολλά χρόνια. Έλα, όμως, που όποιος δεν ήθελε να τον δει, δεν το έκανε από επιλογή και από συμφέρον (κάποιοι ήταν σε φάση «πού να τρέχεις τώρα», κάποιοι είχαν ξεκάθαρο υλικό συμφέρον, κάποιοι έχαναν ψήφους, κάποιοι ήταν μέρος του, οπότε καλύτερα να μην τα πολυσηζητάμε, ενώ σε κάποιους άλλαγε η όλη κατάσταση απλώς χάλαγε τον υπερεπαναστατικό τους ύπνο). Για να το πούμε με άλλα λόγια, **ο φασισμός ήταν εδώ και εκφραζόταν μέσα από όλα τα κόμματα**, είτε με την ΝΔ, είτε με το ΠΑΣΟΚ του «η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες», είτε με το ΚΚΕ της Κανέλλη, είτε με τον ΣΥΝ του Αλαβάνου, του νέου πατριωτισμού και της ελληνοσερβικής φιλίας. Γι' αυτό και στην Ελλάδα δεν υπήρχε ένα συμπαγές φασιστικό κόμμα που θα ερχόταν να εκφράσει αυτόν τον χώρο (ακόμη περισσότερο από την ίδρυση του ΛΑΟΣ και μετά). Ας μην ξεχνάμε ότι όποτε υπήρχε ανάγκη, ο εθνικός κορμός κατέβαινε σύσσωμος και παρατασσόταν σε «θέση μάχης» χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα. Τι να προτοθυμηθεί κανείς, τα «μακεδονικά συλλαλητήρια» των αρχών της δεκαετίας του '90, το μίσος και την εκμετάλλευση των μεταναστών εργατών, το πογκρόμ κατά των Αλβανών μεταναστών το 2004, την πολιτική στήριξη στην μπατοσκοκρατία των τελευταίων χρόνων;

Τι συνέβη, λοιπόν, εν έτει 2010 και ο σκυλομούρης άριος της Χρυσής Αυγής κατάφερε να πάρει 10.000 ψήφους και να βγει δημοτικός σύμβουλος; Ένα

“Ήταν ζήτημα χρόνου να δούμε και αυτό το παράγωγο φαινόμενο της μαζικής λαθρομετανάστευσης. Η δημόσια προσευχή των μουσουλμάνων στα Προπύλαια και σε άλλα κεντρικά σημεία της Αθήνας δεν είναι απλώς μία διαμαρτυρία επειδή δεν έχει κατασκευαστεί τζαμί στην πρωτεύουσα. Είναι μία ειρηνική, αλλά ηχηρή επίδειξη δύναμης. Οι μουσουλμάνοι διακήρυξαν με την πρωτοβουλία τους όχι μόνο ότι είναι εδώ, αλλά και ότι είναι αποφασισμένοι να προβάλλουν δυναμικά τη δική τους θρησκευτικό-πολιτισμική ταυτότητα στον ελληνικό δημόσιο χώρο”.²

σώπους τους, σε συνεργασία πάντα με το ελληνικό κράτος. Σε μια περίοδο, βέβαια, που τζαμιά πυρπολούνται σ’όλο τον ευρωπαϊκό βορρά και «παράνομοι» μουσουλμάνοι μετανάστες δουλεύουν μέχρι να καταρρεύσουν στα χωριά του ευρωπαϊκού νότου ή δολοφονούνται στα σύνορα, κάθε σενάριο περί καλυτέρευσης της ζωής τους μοιάζει να είναι «εκτός τόπου και χρόνου». Γιατί στην τελική, **ακόμη κι αν φτιαχτεί ένα τζαμί στην ελληνική πρωτεύουσα, τίποτε δεν εξασφαλίζει σ’όλους αυτούς τους «υπό απαγόρευση» μετανάστες ότι θα τα καταφέρουν να υπάρξουν.**

Και είναι ακριβώς αυτή η «ηχηρή επίδειξη δύναμης» που κάνει το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά του να προβληματίζονται. Γιατί εκείνο που τους ανησυχεί περισσότερο είναι η συλλογική έκφραση των μουσουλμάνων ως κοινότητας, μιας και γνωρίζουν καλά ότι για τους μουσουλμάνους εργάτες -όντας υπό καθεστώς έως και καθολικής απαγόρευσης- δεν υπάρχουν περιθώρια επιλογής. Ξέρουν ότι τα μοναδικά καταφύγια που τους απέμειναν είναι τα δίκτυα κοινωνικής οργάνωσης που χτίζονται γύρω από την κοινή καταγωγή, τη θρησκεία, τις συγγενικές και φιλικές σχέσεις. Και είναι αυτά τα καταφύγια που τους δίνουν δύναμη για την απλή επιβίωση σε ένα κόσμο που φιλοδοξεί να τους αποκλείσει καθολικά από κάθε όψη της κοινωνικής ζωής. Είναι, λοιπόν, «λογικό» που η δημόσια προσευχή των μουσουλμάνων σε κεντρικές πλατείες στην Αθήνα θορύβησε αρκετούς, αφού με τη συγκεκριμένη κίνησή τους δήλωσαν emphaticά την παρουσία τους, αλλά και τη δύναμή τους να απαιτούν. Εν ολίγοις, η προσευχή στα Προπύλαια, για την οποία τόσος λόγος έγινε από τα μήντια, τα κόμματα και όλους τους φορείς μεσολάβησης, ήταν περισσότερο «πολιτική» απ’ όσο της αναγνωρίζεται και σίγουρα αρκετά ικανή να δημιουργήσει «δεύτερες σκέψεις»...

σημειώσεις: ¹ Καθημερινή, 17/11/10, “Αλλάξ Ακμπαρ στα προπύλαια”

² Καθημερινή, 21/11/10, “Αποψη: Μια άλλη “κατάληψη”

πρώτο συμπέρασμα είναι πως μπορεί μεν ο φασισμός εκφράζεται από όλο το υπόλοιπο κομματικό σύστημα, αλλά προφανώς όσο η κρίση προχωράει ένα κομμάτι του πληθυσμού αναζητά μια όλο και πιο σκληρή γραμμή, αφού δεν ικανοποιείται πλέον με την «πολιτική» έκφραση και εξουσιοδοτεί λουμπενικούς με μαχαίρια για να κάνουν «τη δουλειά». Τα υπόλοιπα, τα πιο θεαματικά (αλλά εξίσου φασιστικά), μπορεί κάλλιστα να τα αναλάβει ο κύριος Ψινάκης που κατέβηκε στις εκλογές με τον political correct συνδυασμό του Κακλαμάνη και βγήκε πρώτος σε ψήφους. Σε κάθε περίπτωση, το ζήτημα με τη Χρυσή Αυγή είναι ότι είναι αδύνατον να την δει κάποιος χωριστά από το κράτος. Γιατί **η Χρυσή Αυγή είναι το κράτος το ίδιο**. Κι εντάξει, οι ψήφοι χρειάζονταν για να βγει ο Νίκος δημοτικός σύμβουλος, αλλά δεν έφτανε μόνο αυτό. Στο κάτω κάτω 10.000 ρουφιάνοι εύκολα βρίσκονται στους δρόμους της Αθήνας (και σίγουρα πολλοί περισσότεροι, αν χρειάζονται). Το ζήτημα είναι ότι για να βγάλει η Χρυσή Αυγή αντιπρόσωπο στο δημοτικό συμβούλιο, πιο πριν θα έπρεπε να δώσει το πράσινο φως το κράτος (ένα τηλεφώνημα από την ΕΥΠ θα έφτανε για να μην κατέβει στις εκλογές). Και από τη στιγμή που το πράσινο φως δόθηκε, θα πρέπει να αναρωτηθούμε τι σημαίνει αυτό για τη Χρυσή Αυγή και για τους δρόμους. Γιατί κάτι μας λέει πως σημαίνει περισσότερα λευτάκια, περισσότερη διαπλοκή με τους κρατικούς μηχανισμούς· σημαίνει δόντι στο δημόσιο για να ρουφάνε, σημαίνει ξέπλυμα από την εικόνα του μαχαροβγάλτη βομβιστή, σημαίνει «αναβάθμιση» ορισμένων άχρηστων ναζιδων σε δημοτόμπατσους. Σημαίνει, εν ολίγοις, **αναβαθμισμένη συμμετοχή της συγκεκριμένης ναζιστικής γκρούπας στον κρατικό σχεδιασμό**. Κάτι που θα δούμε και στους δρόμους (και όχι αποκλειστικά στον Άγιο Παντελεήμονα).

Παρόλ’ αυτά, όπως και το «ποσοστό» του φασισμού δεν μετριέται σε ψήφους αλλά σε βλέμματα στο λεωφορείο, έτσι και η συγκεκριμένη γκρούπα μπορεί να φύγει όπως ήρθε. **Εκείνο, όμως, που πραγματικά δεν είναι συγκυριακό ή η κατεύθυνση που παίρνουν τα πράγματα· μια κατεύθυνση ανοιχτά φασιστική**. Φασιστική όχι σαν κάποια επανάληψη της ιστορίας με την έννοια ότι θα ξαναέρθει ένας «κακός» τύπος με μουστάκι, αλλά σαν την εφαρμογή μιας ανοιχτής πολιτικής επίθεσης προς την εργατική τάξη στο σύνολό της. Γιατί το εκλογικό ποσοστό της Χρυσής Αυγής είναι η ίδια ιστορία με τις διάφορες επιτροπές κατοίκων που στήνουν σκληρά τρόμους (σε όλο το κέντρο και ακόμα πιο πέρα), και αυτές με την σειρά τους είναι η ίδια ιστορία με την κατάληψη του δημόσιου χώρου από την αστυνομία ή τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους (με τη μορφή της παροχής) και τη γιγάντωσή του με τη μορφή του ελέγχου. Πρόκειται για τα συστατικά στοιχεία μιας διαδικασίας συνολικής υποτίμησης των προλετάριων που συγκροτείται υπό την επίβλεψη του κράτους εν μέσω κρίσης. Μας φαίνεται, λοιπόν, πως μόνο στην κατανόηση της διαλεκτικής τους σχέσης μπορεί να βρεθεί η κατανόηση του επερχόμενου φασισμού. Και μόνο σε αυτήν την κατανόηση μπορούμε να ελπίζουμε για να χτιστούν γραμμές άμυνας και επίθεσης. «Ξελασπώστε το μέλλον», που λέει και ο ποιητής...

AW2 W

TOM BROADBENT

Όταν η Καίτη συνάντησε τη Μαύρη Εργασία

► ψάξε, ψάξε ...
Δεν θα το βρεις.

000172672872

Στο θαυμαστό βασίλειο της εργασίας

Η έκπληξη για τα όσα «μάς βρήκαν έτσι ξαφνικά» (και δεν αναφερόμαστε μόνο στην περίπτωση της Ελλάδας), όπως και η γενική δυσκολία να κατανοήσει κανείς έστω και στο ελάχιστο τη σημερινή κατάσταση αποκαλύπτουν πολλά και για πολλούς. Αποκαλύπτουν το τεράστιο κενό, την αχανή αυτή έρημο των προηγούμενων δύο (τουλάχιστον) δεκαετιών που με κανέναν τρόπο δεν μπορεί πλέον να κρυφτεί. Ήταν τότε που η ταξική ανάλυση χλευάστηκε ως αναχρονιστική και ξεπερασμένη· τότε που οι δεξιοί είχαν βρεί την «αποκάλυψη» στο «τέλος της ιστορίας» και οι αριστεροί μάσασαν τα λόγια τους μην μπορώντας στην ουσία να πούνε ούτε μια κουβέντα που να βγάζει νόημα· τότε που άλλοι θαμπώθηκαν από τα φώτα της «παγκοσμιοποίησης» και άλλοι από τις φωτιές της «αντιπαγκοσμιοποίησης»· τότε που η «κοινωνία των πολιτών» έγινε πρώτο όνομα στη μαρκίζα, με την ταξική κοινωνία να αποτελεί (στην καλύτερη) μια ξεχασμένη έννοια από τα παλιά. **Αυτό το λαμπερό τίποτα που χτίστηκε με μεγάλη επιμονή και επιμέλεια είναι που σήμερα σκάει σα φούσκα** και μας πετάει στα μούτρα τη βαρβαρότητα, που αν και τόσα χρόνια κέρδιζε έδαφος δεν γινόταν αντιληπτή ως τέτοια. Κανένα, λοιπόν, «ποιοτικό άλμα» δεν πραγματοποιούν τα αφεντικά, κανένας αιφνιδιασμός δεν (θα έπρεπε να) εντοπίζεται πίσω από τη συστηματική υποτίμηση της εργασίας και της ζωής που οργανώνουν τα δυτικά κράτη για τους υπηκόους τους. Τις διαθέσεις τους τις είχαν φανερώσει από καιρό. Το ότι, βέβαια, σχεδόν κανείς δεν ήταν σε θέση να τις ερμηνεύσει και να τους αποδώσει τις πραγματικές τους διαστάσεις είναι άλλη ιστορία...

1. Τα καταναγκαστικά έργα και πάλι στη μόδα;

Αυτό που προσπαθούμε να πούμε εδώ είναι ότι τα αφεντικά και τα «αναπτυγμένα» δυτικά κράτη έχουν πίσω τους μια σειρά από φασίζουσες πολιτικές που ακολούθησαν τις προηγούμενες δεκαετίες. Πολιτικές, οι οποίες συχνά πέρναγαν «στο ντούκου» ή ακόμα και χαιρετίζονταν ως βήμα «προς τα μπροστά» (δεν είναι και λίγοι εκείνοι που στις νέες συνθήκες εργασίας που επιβλήθηκαν από το '90 και μετά [ευελιξία, τηλεεργασία, κ.ά] είδαν μια δυνατότητα «απελευθέρωσης» από τα δεσμά της παλαιού τύπου μισθωτής σκλαβιάς, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να αναζητούν το «επαναστατικό υποκείμενο» στους εργαζόμενους σε «προχώ» τομείς υψηλής τεχνολογίας όπως η πληροφορική, οι οποίοι θα μπορούσαν τάχα να επωφεληθούν από τις δεξιότητές τους και να χρησιμοποιήσουν τα νέα δίκτυα με «επαναστατικό» τρόπο.

Όποιος, με άλλα λόγια, το '90 ήταν απασχολημένος με την «πληροφοριακή επανάσταση» και καλόβλεπε τα καθρεφτάκια που μοίραζε δεξιά και αριστερά ο καπιταλισμός και οι απολογητές του, μάλλον δεν είχε χρόνο να σκεφτεί τι συνέπειες μπορεί να έχει το γεγονός ότι μεταξύ 1990 και 1994 χάθηκαν στην Ευρώπη 10 εκατομμύρια θέσεις εργασίας. Το πολύ πολύ να ταυτιζόταν με απόψεις που, όπως εκείνες του Rifkin, «έκαναν καριέρα» στα μέσα της δεκαετίας του '90: «*Τώρα, για πρώτη φορά, η ανθρώπινη εργασία εξαλείφεται συστηματικά από τη διαδικασία της παραγωγής. Μέσα σε λιγότερο από έναν αιώνα, η «μαζική» εργασία στον τομέα της αγοράς πρόκειται κατά πάσα πιθανότητα να εκλείψει σε όλα σχεδόν τα βιομηχανοποιημένα έθνη του κόσμου. Μια νέα γενιά υπερσύγχρονων τεχνολογιών πληροφοριών κι επικοινωνίας επεκτείνεται σε ένα ευρύ φάσμα καταστάσεων εργασίας. Έξυπνες μηχανές αντικαθιστούν ανθρώπους στην εκτέλεση αμέτρητων καθηκόντων, αναγκάζοντας εκατομμύρια υπαλλήλους κι εργάτες να συνωστίζονται στα ταμεία ανεργίας ή, ακόμα χειρότερα, σε ουρές συσιτίων»¹. Απόψεις που παρουσίαζαν την είσοδο της τεχνολογίας στην παραγωγική διαδικασία ως κάτι «ουδέτερο» και όχι ως επιθετική κίνηση των αφεντικών για να τσακίσουν τις εργατικές αντιστάσεις· απόψεις που μίλαγαν για αντικατάσταση των εργατών από μηχανές, χωρίς να εξηγούν από πού θα βγαίνει στο εξής η υπεραξία. Κι όλη αυτή η φιλολογία δεν σταμάταγε εδώ. Επεκτεινόταν και στο «τι να κάνουμε;» στο τι πρέπει να γίνει με όλους αυτούς που θα «*συνωστίζονται στα ταμεία ανεργίας ή, ακόμα χειρότερα, σε ουρές συσιτίων*». Ας δούμε τι λέει επ' αυτού ο κύριος Rifkin, αναφερόμενος στην αμερικανική κοινωνία: «*Ο τρίτος τομέας, γνωστός, επίσης ως ανεξάρτητος ή εθελοντικός, είναι ο χώρος όπου οι ρυθμίσεις που βασίζονται στην καλή πίστη παραδίδονται στους κοινοτικούς δεσμούς και όπου η διάθεση του χρόνου ενός ανθρώπου σε άλλους υποκαθιστά τις τεχνητά επιβαλλόμενες σχέσεις της αγοράς, οι οποίες βασίζονται στην πώληση του χρόνου και των υπηρεσιών μας*», «*οι κοινοτικές δραστηριότητες καλύπτουν όλο το φάσμα, από τις κοινωνικές υπηρεσίες μέχρι την φροντίδα για την υγεία, την παιδεία και τις έρευνες, τις καλές τέχνες, τη θρησκεία και την παροχή νομικής υποστήριξης*»². Ιδού, λοιπόν· άμισθη εργασία, όχι τίποτε άλλο, για να έχουν και οι άνεργοι με τι να σκοτώνουν την ώρα τους. Αυτά, βέβαια, το 1995.*

«Εκείνοι που έπαιρναν επιδόματα για μεγάλο διάστημα να δώσουν κάτι σε αντάλλαγμα»³

Γιατί τώρα, εν έτει 2010, δεν μπορεί· όλο και κάτι θα έχει αλλάξει. Η άμισθη εργασία, λοιπόν, δεν πλάσεται με τη χρυσόσκονη της «προσφοράς» και του «εθελοντισμού», αλλά περιβάλλεται από την ωμότητα που αρμόζει σε μια εποχή ανόδου του ολοκληρωτισμού. Και για του λόγου το αληθές ας ρίξουμε μια ματιά στις πρόσφατες προτάσεις που έκαναν στελέχη της βρετανικής κυβέρνησης και αφορούσαν την **προοπτική της καταναγκαστικής εργασίας**. Προτάσεις, οι οποίες έρχονται να ολοκληρώσουν το παζλ που σχηματιζόταν κομμάτι κομμάτι όλη την προηγούμενη περίοδο. Πιο συγκεκριμένα, στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων που προωθούνται στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης και της πρόνοιας στην Αγγλία, κάποιιο υπουργοί έκριναν ότι είναι η κατάλληλη στιγμή και έριξαν στο τραπέζι την «ιδέα» να προσφέρουν οι μακροχρόνια άνεργοι κάποιου είδους απλήρωτη εργασία, μπας και αρχίσουν, δηλαδή, να «ξεπληρώνουν» αυτά που τόσα χρόνια «έφαγαν». Και για όσους αναρωτιούνται ποιο σκεπτικό είχαν οι κύριοι υπουργοί, ο λόγος στους ίδιους: πρέπει «να ωθήσουμε τους ανθρώπους αυτούς να δουλέψουν δύο ή τρεις εβδομάδες σε χειρωνακτικές εργασίες... για να αποκτήσουν εικόνα του τι είναι δουλειά»⁴. Εν μέσω παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και επέλασης του φασισμού κάποιιο αναλαμβάνουν να ορίσουν τι θα είναι δουλειά για ένα αρκετά μεγάλο τμήμα του πληθυσμού. Και δουλειά θα είναι τα καταναγκαστικά έργα. Εκεί όπου ο πάτος της ταξικής πυραμίδας θα γνωρίσει νέες «συγκινήσεις»...

Μας φαίνεται ότι υπάρχει κάτι που έχει ιδιαίτερη αξία στην πολεμική ρητορική εναντίον των «νέων εχθρών», των ανέργων, κι αυτό δεν είναι άλλο από τη σύνδεση που επιχειρείται μεταξύ υποχρεωτικής εργασίας και επιδομάτων. Η εν λόγω σύνδεση δεν αφήνει και πολλά περιθώρια περερμηνειών, μιας και ανοίγει το δρόμο για τη **στρατιωτικό τύπου διαχείριση όσων «ξεβράζονται»** και δεν καταφέρνουν να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη. Σαν να λέμε, για να έχει κανείς τα φόντα να διεκδικήσει ένα κρατικό επίδομα, θα πρέπει να αποδεικνύει έμπρακτα ότι είναι διατεθειμένος να κάνει και να υποστεί σχεδόν τα πάντα. Πόσο πιο απλά και κατανοητά να δείξουν οι «ειδικοί» πως οι κρατικές παροχές δεν αποτελούν «κατακτήσεις» και «νίκες» των «από κάτω», αλλά μέσα ελέγχου και επιβολής που χρησιμοποιούν οι «από πάνω» εις βάρος της εργατικής τάξης; Πόσο πιο ξεκάθαρα να ειπωθεί ότι το κράτος δεν μοιράζει δώρα, αλλά αντίθετα αναζητά τις πιο «συμφέρουσες» κάθε φορά μεθόδους για να συνεχίσει ο καπιταλισμός να αλέθει;

Και για να επιστρέψουμε, όμως, στα καθ' ημάς, ας δούμε τι ισχύει λίγο πολύ εδώ. Ένα μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης στην Ελλάδα, οι μετανάστες, δουλεύει σε καθεστώς παρανομίας, υπό τον έλεγχο των μπάτσων και των μαφιών. Ένα άλλο τμήμα της βρίσκεται στον κόσμο της μαύρης ή της ελαστικής εργασίας και ένα άλλο μεγάλο μέρος βρίσκεται σε καθεστώς ανεργίας. Βέβαια, οι καταστάσεις της εργασίας και της ανεργίας δεν είναι καταστάσεις στατικές. Και είναι μέσα σε αυτό το τοπίο που το κράτος και τα αφεντικά επεξεργάζονται διάφορα σχέδια για την καταπολέμηση, όπως υποστηρίζουν, της ανεργίας.

Όλα αυτά που εξασφάλιζαν ένα επίπεδο διαβίωσης στην εργατική τάξη παίρνονται πίσω, οι μισθοί κόβονται, τα ένσημα σε λίγο καιρό θα τα βλέπουμε σε φωτογραφία και το αν θα περούμε ποτέ σύνταξη έχει καταλήξει σύντομο ανέκδοτο. Η συστηματική αυτή καταστροφή των δημοσίων συστημάτων πρόνοιας αποτελεί καθοριστικό παράγοντα υποτίμησης της εργατικής δύναμης, γίνεται οργανωμένα και με σχέδιο, «**διότι πρόκειται για ένα σχέδιο που αφορά την οργανωμένη μετάβαση προς βίαιες και στρατιωτικές μορφές πειθάρχησης των εργατών και των ανέργων, τη στροφή προς την ποινικοποίηση έως και την εξόντωση όσων «περισεύουν» στην αγορά εργασίας και τέλος στην επικύρωση του νέου καταστατικού ρόλου του κράτους**»⁵. Με άλλα λόγια, η ενασχόληση του κράτους με την αναπαγωγή της εργατικής δύναμης έχει στον πυρήνα της νέους μηχανισμούς ελέγχου, διαίρεσης και επιτήρησης με σκοπό τον περαιτέρω κατακερματισμό της εργατικής τάξης.

Το περίφημο «νοικοκύρεμα» των οικονομικών του κράτους σαν ένα μέτρο εξόδου από την κρίση έχει πολλές παραμέτρους. Σε σύσκεψη με τους κοινωνικούς εταίρους, ο Γ. Παπανδρέου δήλωσε: «**Προχωράμε σε αναμόρφωση ολόκληρου του προνοιακού συστήματος στη χώρα που είναι γραφειοκρατικό και αναποτελεσματικό. Κάνουμε καταγραφή όλων των επιδομάτων με διασταύρωση των πληροφοριών για όλα**»⁶. Χώρις να θέλουμε να υπερασπιστούμε τα «κεκτημένα» του παρελθόντος, οφείλουμε να κατανοήσουμε τι λέγεται πίσω από αυτές τις γραμμές. Τέρμα, λοιπόν, τα επιδόματα για τους τεμπέληδες, τέρμα τα επιδόματα ανεργίας που πηγαίνουν σε αυτούς που κωλοβαράνε και δεν ψάχνουν για δουλειά. **Η στροφή από την επιδότηση της ανεργίας στην επιδότηση της εργασίας είναι αυτό που προωθούν το κράτος και τα αφεντικά**. Μπροστά μας, λοιπόν, δεν έχουμε την εξαφάνιση της πρόνοιας, αλλά την πρόνοια ως ένα συμπλέγμα διαίρεσης και ιεράρχησης του ποιοι αξίζουν να επιδοτούνται και ποιοι όχι· την πρόνοια μέσα από αυστηρές διαδικασίες καταγραφής των ανέργων, των απόρων, των ανίκανων για εργασία ή αλλιώς τους κρατικούς σχεδιασμούς που θα υποχρεώνουν τον άνεργο να δεχτεί οποιαδήποτε δουλειά του προσφερθεί, ανεξαρτήτως συνθηκών, ωραρίου και αμοιβής. Και έχει συνέχεια ο κατάλογος... Αναφέρουμε ενδεικτικά την πρόταση για την εφαρμογή του μοντέλου «*one-euro job*» που αφορά κυρίως απόρους και μακροχρόνια ανέργους, στους οποίους θα δίνεται η δυνατότητα να δουλεύουν σε δήμους με ένα ευρώ την ώρα (αλλά μέχρι 30 ώρες τον μήνα), δίχως να χάνουν το επίδομα πρόνοιας. Αυτή είναι η «επίσημη» οπτική. Γιατί εκείνο που καταλαβαίνουμε εμείς είναι ότι δεν πρόκειται παρά για μια διαδικασία πειθάρχησης και ελέγχου των ανέργων μέσα από τη θεσμοθέτηση της καταναγκαστικής εργασίας για όσους παίρνουν τα κρατικά επιδόματα.

2. Οι ΜΚΟ στην εμπροσθοφυλακή

«Οι αποστερημένοι από τη γη τους χωρικοί και οι κατεστραμμένοι τεχνίτες πύκνωσαν τις ήδη πολυάριθμες τάξεις των ζητιάνων και των αλητών. Τα μέτρα που υιοθετήθηκαν από το κράτος ήταν πολύ σκληρά: Οι σωματικά άρτιοι αλήτες μαστιγώνονταν ή καυτηριάζονταν στο μάγουλο με πυρωμένο σίδηρο. Η κατ'εξακολούθηση επαιτεία τιμωρείτο με εκτέλεση. Ταυτόχρονα, επιβάλλονταν δια νόμου τα μέγιστα όρια αμοιβών που μπορούσαν να καταβληθούν σε εργάτες. Οι αυστηρές ποινές κατά της αλητείας και οι νόμοι που επέβαλλαν τις μέγιστες αμοιβές, αποτελούσαν προσπάθεια των κυβερνήσεων της εποχής να μετατρέψουν εκείνα τα υποβαθμισμένα κοινωνικά στοιχεία σε μια πειθαρχημένη, υπάκουη τάξη μισθωτών εργατών, οι οποίοι έναντι μιας εξευτελιστικής αμοιβής, θα πρόσφεραν την εργασία τους στο νεαρό και αναπτυσσόμενο καπιταλισμό»⁷.

Στο ίδιο μοτίβο πειθάρχησης και ελέγχου της εργατικής τάξης θα πρέπει να συμπεριλάβουμε και τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις που σε συνεργασία με το κράτος προωθούν ανάλογα σχέδια. Και δεν αναφερόμαστε εδώ μόνο στο γεγονός ότι οι ΜΚΟ αναλαμβάνουν δράση και υποκαθιστούν δραστηριότητες που άλλοτε ήταν στην υποχρέωση του εκάστοτε κράτους. Όπως είπαμε και παραπάνω, στα μέσα της δεκαετίας του '90 διάφοροι, θέλοντας να μιλήσουν για την ανεργία ως αποτέλεσμα της τεχνολογικής ανάπτυξης, πρότειναν σαν όπλο καταπολέμησης της ανεργίας την εθελοντική εργασία. Ο προβληματισμός τους ότι οι άνεργοι θα βαριούνται, οπότε κάπως πρέπει να αξιοποιήσουν τον χρόνο τους και καλό θα ήταν π.χ. να φυτεύουν δεντράκια, ακούγεται τουλάχιστον αστείο. Η ανησυχία τους, όμως, ήταν μία' τι θα κάνουν τόσο άνεργοι. Θα γίνουν οι παρίες των πόλεων δημιουργώντας προβλήματα; Κάποιοι θα περάσουν άραγε στην «άλλη όχθη», στο παράνομο κεφάλαιο; Θα τους περιμένει η ποινικοποίηση, η τιμωρία, η φυλάκιση;

Προτού κάποιος σκεφτεί «μα, τι ανοησίες έλεγαν οι τύποι», θα πρέπει πλέον να εξετάσει με άλλο μάτι τέτοιες ιδέες. Κι αυτό γιατί στην περίπτωση της καταναγκαστικής εργασίας οι ΜΚΟ έχουν να προσφέρουν πολλά. «Στο διάστημα 2006-2007 το κράτος

Μαζική διαδήλωση
ανέργων στην Αμερική
του Μεσοπολέμου

Χαιρόμαστε που είσαι εδώ. Θα έχουμε άλλον έναν για να μοιράζει προκηρύξεις¹

Θα σου πω. Είναι ωραία ιστορία, γιατί εκείνον τον καιρό αρχίσαμε να οργανωνόμαστε. Φτιάξαμε τα Συμβούλια Ανέργων. Ήταν οργανώσεις που φτιάχτηκαν από αυθόρμητους ανθρώπους και θέλω να σου πω γι' αυτές γιατί βοήθησα κι εγώ από τις πρώτες κιόλας ημέρες.

Ανοίγαμε γραφεία σε μια γειτονιά. Πηγαίναμε το πρωί, ετοιμάζαμε καφέ, ο κόσμος έφερνε τα ντόνατς και μιλάγαμε. Ξαφνικά, κάποιος έμπαινε μέσα και έλεγε «Γεια σας, πώς είστε; Μόλις απολύθηκα». Και τότε άκουγες τη ζητωκραυγή: «Ουάου! Άλλος ένας απολυμένος. Θαυμάσια». Εκείνος θα νόμιζε ότι είμαστε παλαβοί. Γιατί να γιορτάζουμε που τον απέλυσαν; Αυτό σήμαινε ότι δεν θα έπαιρνε πλέον μισθό, δεν θα είχε για το νοίκι, δεν θα είχε πού να κοιμηθεί, δεν θα είχε να φάει. Γιατί, λοιπόν, εμείς χαιρόμαστε; Κι εμείς απαντούσαμε: «Χαιρόμαστε που είσαι εδώ. Θα έχουμε άλλον έναν για να μοιράζει προκηρύξεις».

Έτσι μεταμορφώσαμε τη ζοφερή κατάσταση στην οποία είχε βρεθεί εκείνος ο άνθρωπος, αλλά και όλοι μας, σε μια παραγωγική δράση. Παίρναμε τον έλεγχο της ζωής μας. Δεν ήμασταν πια θύματα. Ήταν τόσο απλό. Αναρωπιόμουν συνέχεια γιατί δεν το έβλεπαν και οι άλλοι έτσι. Δεν γίνεται να αποτύχεις. Βασικά, η αποτυχία είναι αδύνατη· ήδη, με το να βρίσκεσαι με άλλους, έχεις καταφέρει να μετατρέψεις την προσωπική τραγωδία, αυτή την απόγνωση, αυτή την απελπισία, σε έναν συλλογικό αγώνα.

(...)

Η ζωή αλλάζει όταν βρίσκεσαι με άλλους, όταν είστε ενωμένοι. Σου φεύγει ο φόβος που έχεις όταν είσαι μόνος. Δεν μπορείς να λύσεις αυτά τα προβλήματα όταν είσαι μόνος. Όταν είσαι μόνος τα προβλήματα σε καταπίνουν. Όταν είσαι μόνος σου απέναντι στον εργοδότη, εκείνος έχει όλη τη δύναμη κι εσύ δεν έχεις τίποτα. Αλλά μόλις βρεθήκαμε μαζί, νιώσαμε τη δύναμή μας και μπορούσαμε να γελάσουμε.

υπό τον τίτλο ενός σχεδίου δράσης που λεγόταν «Ενίσχυση της απασχόλησης με τη συμμετοχή των ΜΚΟ» τους μοίρασε απλόχερα 40 εκ. ευρώ με την προϋπόθεση οι οργανώσεις αυτές να απασχολήσουν για ένα χρόνο ανέργους»⁸. Επομένως, για να το πάμε και λίγο παρακάτω, σε διάφορους τομείς μπορεί να περικόπτονται θέσεις μισθωτής εργασίας (ή να μην προσλαμβάνονται όσοι χρειάζονται), μόνο και μόνο για να ξαναεμφανιστούν ως θέσεις άμισθης, κατά βάση, εργασίας στον «εθελοντικό» τομέα. Και για να δώσουμε ένα παράδειγμα, μπορεί να απολύονται νοσηλευτές σε ένα νοσοκομείο, χωρίς όμως να κλείνει το ίδιο, αφού θα αντικαθίστανται από τους καταναγκαστικά εργαζόμενους.

Δεν μας φτάνουν, λοιπόν, τα κυβερνητικά στελέχη που «αγωνιούν» για το μέλλον της εργασίας, έχουμε και τις ΜΚΟ που πλειοδοτούν σε «ευαισθησία» και «ανησυχία». Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, η περίπτωση της ΜΚΟ Κλίμακα που ασχολείται εδώ και καιρό με το ζήτημα των αστέγων⁹ είναι, νομίζουμε, χαρακτηριστική. Τον περασμένο Σεπτέμβριο, τα στελέχη της εν λόγω οργάνωσης συμμετείχαν στο 5ο Ετήσιο Ευρωπαϊκό Ερευνητικό Συνέδριο για την Έλλειψη Στέγης, με τίτλο «Κατανοώντας την Έλλειψη Στέγης και τον Αποκλεισμό από την Κατοικία στο νέο ευρωπαϊκό πλαίσιο». Εκεί, οι επικεφαλής της ΜΚΟ κατέθεσαν τις απόψεις τους για την κατάσταση στην Ελλάδα («υπενθυμίζοντας», μεταξύ άλλων, ότι προς το παρόν «2 εκατομμύρια άτομα βρίσκονται εκτός παραγωγικής διαδικασίας, ενώ σε πέντε χρόνια εκτιμάται ότι ο αριθμός αυτός θα φτάσει τα 3 εκατομμύρια»¹⁰) και δεν παρέλειψαν να δείξουν προς τη «σωστή» κατεύθυνση: πρόληψη και ξανά πρόληψη. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, πως «οι προληπτικές πολιτικές δεν είναι μόνο πιο αποτελεσματικές, αλλά και λιγότερο δαπανηρές». Ορίστε ένας political correct τρόπος να εξυμνήσει κανείς την επιτήρηση και τον έλεγχο, δηλώνοντας ταυτόχρονα «παρόν» και διαθέσιμος για την οργάνωση των απαραίτητων μηχανισμών που θα φέρουν σε πέρας τις «λιγότερο δαπανηρές» αυτές πολιτικές. Γιατί η Κλίμακα, όπως και διάφορες

συνέχεια στη σελίδα 14

(...)

Ο αγώνας μας ήταν επιτυχημένος. Τα νοίκια έπεσαν, οι οικογένειες που τους είχαν κάνει έξωση γύρισαν στα σπίτια τους και ο ιδιοκτήτης σταμάταγε να μας έχει στο τρέξιμο. Μερικές φορές, βέβαια, δεν τα καταφέραμε και μας πέταγαν τα έπιπλα στο δρόμο. Ακόμα και τότε, όμως, δεν το βάζαμε κάτω. Σκεπάζαμε αμέσως τα έπιπλα με ένα ύφασμα για να μη λερωθούν και μετά οργανώναμε μια μεγάλη συγκέντρωση γύρω από τα έπιπλα, χρησιμοποιώντας τα σαν εξέδρα. Περιμέναμε μέχρι να φύγει η αστυνομία και με το που έφευγε, ο κόσμος μάζευε τα έπιπλα και τα μετέφερε πίσω στην πολυκατοικία. Σπάγαμε την κλειδαριά, βάζαμε μέσα τα έπιπλα και αλλάζαμε την κλειδαριά. Ο σπιτονοικοκύρης, λοιπόν, θα αναγκαζόταν να κάνει όλη τη διαδικασία από την αρχή.

Μέσα σε δυο χρόνια καταφέραμε να έχουμε τον έλεγχο των ενοικίων στο Μπρόνξ. Έτσι ήταν τότε τα πράγματα.

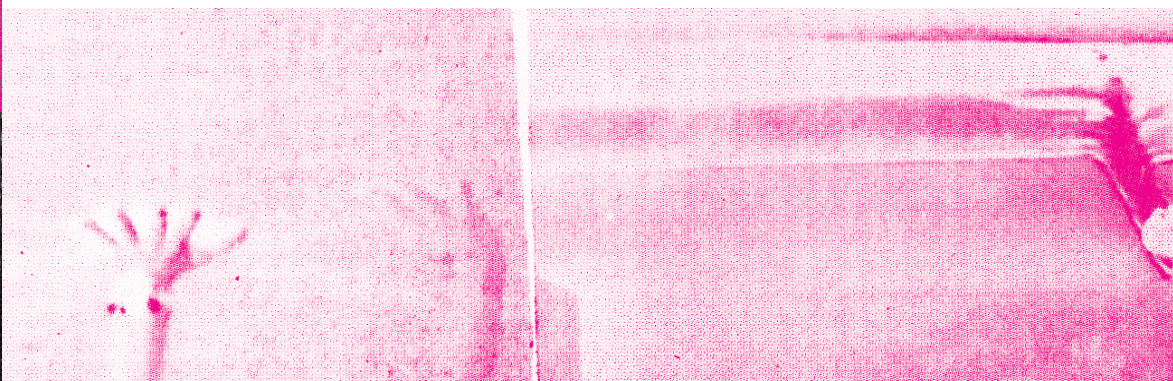
Τώρα σε θυμήθηκα. Είσαι ο τύπος που όλη την ώρα μου έλεγες να πάω να βρω καμιά δουλειά!

σημείωση: 1 Rose Chernin, "Organizing the unemployed in the Bronx in the 1930s", 1949. Η Rose Chernin γεννήθηκε το 1901 στη Ρωσία και το 1913 μετανάστευσε με την οικογένειά της στις Η.Π.Α. Τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '30 συμμετείχε ενεργά στο κίνημα των ανέργων.

άλλες ΜΚΟ, «κοιτάζει το μέλλον με αισιοδοξία» και διεκδικεί χώρο σε μια επικερδή «βιομηχανία» που βλέπει να αναπτύσσεται με γοργούς ρυθμούς.

Για άλλη μια φορά στόχος είναι η πρόληψη ή αλλιώς η καταγραφή των όσων με τον έναν ή τον άλλο τρόπο «μένουν εκτός», η αξιολόγηση της ατομικής τους κατάστασης και του πόσο ικανοί είναι να κάνουν «κάτι χρήσιμο» και φυσικά η συνεργασία με τις κρατικές δομές που θα κληθούν να «χειριστούν» το «πλεονάζον» εργατικό δυναμικό σε μαζική κλίμακα. Σε κάθε περίπτωση πάντως, τόσο οι σημερινοί όσο και οι μελλοντικοί άστεγοι μπορούν να είναι σίγουροι ότι η ενασχόληση των ΜΚΟ με το πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται τα «προβλήματα» εγγυάται ότι οι κλωτσιές που τρώνε από τους μπάτσους όχι μόνο θα συνεχιστούν και θα αυξηθούν, αλλά θα πάνε πακέτο με το φακέλωμα, πιθανώς και με τους υποχρεωτικούς εμβολιασμούς ή τον εγκλεισμό τους σε άσυλα και φυλακές.

Παρόλ' αυτά, η καθημερινή υποτίμηση των εργατών και οι ανοιχτά φασιστικές πολιτικές που κάνουν όλο και πιο αισθητή την παρουσία τους στις δυτικές μητροπόλεις, εγκαινιάζοντας νέες κοινωνικές σχέσεις, δεν συνεπάγονται αυτόματα την ταξική συνειδητοποίηση. Αντίθετα, όπως όλα δείχνουν, οι πιθανότητες επιδείνωσης των συσχετισμών δύναμης εις βάρος της χιλιοκομματιασμένης και ζαλισμένης από τις κατακεφαλιές εργατικής τάξης είναι τεράστιες (μέχρις αποδείξεως του εναντίου...). Γνωρίζουμε ότι η πρόνοια, η ασφάλιση, τα εργατικά δικαιώματα παραμένουν άγνωστες λέξεις για μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης, και ότι πολλά από αυτά που χρόνια τώρα δοκιμάζονται στις πλάτες των μεταναστών εργατών θα δοκιμαστούν και στις πλάτες πολλών περισσότερων ντόπιων εργατών. Δεν παραβλέπουμε, όμως, πως υπάρχουν και όλοι αυτοί που ενώ καταλάβαιναν πολύ καλά τι γινόταν ένοιωθαν μόνοι, ανοργάνωτοι ή θεωρούσαν πως όλα είναι «μάταια». Αυτοί που μέσα στην κοινωνική έρημο της ταξικής ήττας και ησυχίας στην Ελλάδα προσπαθούσαν μεν να κρατήσουν μια αξιοπρεπή ατομική στάση, δεν έβλεπαν δε κάποια διέξοδο. **Κάποιοι, τώρα που ο κόμπος φτάνει στο χτένι, πιθανώς να αντιλαμβάνονται πως αν δεν γίνει κάτι τώρα, αύριο θα είναι πλέον αργά. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο που σήμερα είναι αργά γιατί δεν έγινε κάτι χτες.**

σημειώσεις: ¹ Jeremy Rifkin, «Το τέλος της εργασίας και το μέλλον της. Η δύση του παγκόσμιου εργατικού δυναμικού και το χάραμα της μετά-την-αγορά εποχής», Λιβάνης, 1996, σελ. 57.

²Jeremy Rifkin, ό.π., σελ 419.

³ «Voluntary work has merit, but is no substitute for a paid job» («Η εθελοντική εργασία είναι σημαντική, αλλά δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη μισθωτή εργασία»), The Independent, 08/11/10.

⁴ The Independent, 08/11/2010, ό.π.

⁵ Από την μπροσουρά «Ο φασισμός χωρίς σβάστικα» που εξέδωσε η αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa, Νοέμβρης 2010, σελ. 20.

⁶ «Προγράμματα 2,6 δις ευρώ για την ανεργία», Ελευθεροτυπία, 19/10/10

⁷ Το απόσπασμα αναφέρεται, βέβαια, σε εκείνη την ιστορική περίοδο (16^{ος} και 17^{ος} αιώνες) διάλυσης των προκαπιταλιστικών τρόπων παραγωγής, όπου οι εργάτες είτε θα υποχρεώνονταν να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη, είτε να ριχτούν στη ζητιανιά, στην αλητεία και στη ληστεία. Βλ., Is.I.Rubin, «Ιστορία οικονομικών θεωριών», εκδ. Κριτική Σκέψη, 1993, σελ. 36.

⁸ «Ο φασισμός χωρίς σβάστικα», ό.π., σελ. 24.

⁹ Τελευταία, γίνεται λόγος και για μια νέα κατηγορία αστέγων· τους «νεοάστεγους». Όπως μας «ενημερώνει» η κυρία Αλαμάνου, ένα από τα «κεφάλια» της ΜΚΟ: «Τα τρία τελευταία χρόνια στο λεξιλόγιό μας έχει προστεθεί και η έννοια των νεοαστέγων: των ανθρώπων δηλαδή που βρέθηκαν στον δρόμο διότι έχασαν τη δουλειά τους και δεν κατάφεραν να ανταποκριθούν στις οικονομικές τους υποχρεώσεις». Δίπλα στους «παραδοσιακούς» αστέγους, θα έρθουν να προστεθούν οι ελληνικής καταγωγής, πτυχιούχοι (σε μεγάλο βαθμό) που μένουν άνεργοι και δεν έχουν την καβάντζα της «αθάνατης ελληνικής οικογένειας». Αυτή είναι η τάση, λένε οι «αρμόδιοι».

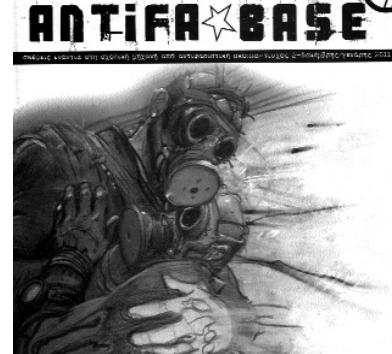
¹⁰ Theodorikakou O., Alamanou A., Katsadoros K., «Facing the challenge of confronting homelessness in a national economic crisis. A pilot prevention policy model», Σεπτεμβρης 2010.

κυκλοφορούν στους δρόμους της Αθήνας με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης **autonome antifa**, στην οποία συμμετέχουμε.

Το αυτοκόλλητο ενάντια στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές

Το έντυπο με σκέψεις ενάντια στη σχολική μηχανή από αντιφασιστική σκοπιά, που μοιράζεται στα σχολεία

Είμαστε όλοι μετανάστες

Εδώ και καιρό έχουμε μία θέση απέναντι στο ζήτημα του ρατσισμού στην Ελλάδα που θα μπορούσε να συμπυκνωθεί στα συνθήματα «ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα», και «είμαστε όλοι μετανάστες». Αυτό που θέλει να πει ο ποιητής είναι πως η «μοίρα» των μεταναστών είναι ταξικά προσδιορισμένη. Ωστόσο, η ταξική «μοίρα» είναι μία (δεν είναι άλλη για τον οικοδόμο, άλλη για τον υπάλληλο γραφείου, άλλη για τον κούριερ, άλλη για τον Έλληνα εργάτη, και άλλη για τον μετανάστη). **Τη μοιραζόμαστε όλοι μας, ασχέτως του αν κάποιος έχει οράματα μεγαλείου και θεωρεί πως η πάρτη του είναι αποκομμένη από το σύνολο.** Το σύνθημα καλούσε λοιπόν να αντιληφθούμε όλοι αυτό το απλό γεγονός: καλούσε να αντιληφθούμε πως όσο οι μετανάστες εργάτες στην Ελλάδα παραμένουν παρανομοποιημένοι και υποτιμημένοι, τόσο και αυτοί θα αποτελούν μια «εικόνα από το μέλλον», το ζοφερό μέλλον που επιφυλάσσεται σε όλους μας και που έχει αρχίσει πλέον σιγά σιγά να σχηματοποιείται και να γίνεται πραγματικότητα.

Θα μπορούσε κάποιος, όμως, να αντιτάξει, ότι ο ρατσιστής έχει πλήρη γνώση του τι είναι αυτό που κάνει, έχει πλήρη γνώση των υλικών συμφερόντων που αποκομίζει από τον ρατσισμό. Και πράγματι, οι Έλληνες μικροαστοί είναι αυτοί που μετατράπηκαν σε αφεντικά εν μια νυκτί, που έχτισαν σπίτια, που έβγαλαν τόσα λεφτά από τα χωράφια, που εκμεταλλεύτηκαν την εργασία των μεταναστών. Και αυτό το κατάφεραν χάρη στα εξευτελιστικά μεροκάματα που έδιναν εξαιτίας του ρατσισμού. Θα πει αυτός ο κάποιος, λοιπόν: «Και τι μας νοιάζει αν όλοι αυτοί που τόσα χρόνια έσκαβαν τους λάκκους για άλλους, πέσουν τελικά και οι ίδιοι μέσα;», «Ποιο το νόημα να προσπαθείς να πείσεις κάποιον που ωφελήθηκε από τον ρατσισμό και προσδοκεί ακόμη περισσότερα κέρδη, πως ο δρόμος που έχει πάρει είναι μονόδρομος;». Πράγματι, δεν υπάρχει κανένα νόημα σε κάτι τέτοιο. Γι' αυτό και τα συνθήματα αυτά δεν απευθύνονται σε εκείνους που πραγματώνουν τον φασισμό τόσα χρόνια. **Το σύνθημα αυτό υπάρχει για να θυμίζει πως ο αντιρατσισμός δεν είναι υπόθεση φιλανθρωπίας και ευαισθησίας, αλλά ένα ταξικό καθήκον**· είναι εδώ για να θυμίζει πως οι ρατσιστές και οι φασίστες είναι εχθροί της εργατικής τάξης στο σύνολό της και ως τέτοιοι πρέπει να αντιμετωπίζονται.

και η αφίσα της πολιτικής εκδήλωσης που καλέστηκε στις 29/11/10

Αφίσα από την πολιτική ομάδα metro tools

Αν μείνουνε τα πράγματα όπως είναι
είσαστε χαμένοι.
Φίλος σας είναι η αλλαγή
η αντίφαση είναι σύμμαχός σας.
Από το Τίποτα
Πρέπει κάτι να κάνετε,μα οι δυνατοί
πρέπει να γίνουνε τίποτα.
Αυτό που έχετε,απαρνηθείτε το
και πάρτε αυτό που σας αρνιούνται.

Μπέρτολντ Μπρεχτ (1936)

AUTO SERVICE

Auto Truck Farm Equipment